

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 13.

Den 1. April 1880.

29. Aargang.

Tale af Eldste Erastus Snow.

afholdt i Tabernaklet i Salt Lake City, den 8de Oktober 1879.

(Fra «Deseret News.»)

Profeten Mika, idet han taler om de Sidste Dages Zion, gjør følgende besynderlige Bemærkning (4, 11. 12):

„Og nu ere vel mange Hedninger samlede imod Dig, som sige: hun skal besmittes, og vore Øjne skulle se paa Zion. Men de, de vide ikke Herrens Tanker og forstaa ikke hans Raad” osv.

Altter, der har været sagt om de Ulydige, som forlæste og ringeagte den Almægtiges Raad, givne gjennem hans Tjenere, hvilke han har udsendt til dem:

„Da vil jeg, jeg og le i Eders Ulykke, jeg vil spotte, naar det kommer, som I frygte for.”

De Ugudelige kunne ikke se det, som er i Gud; de hænde det ikke, fordi det skal stjælnes ved Aalandens Hjælp. „Saa hænde og Ingen det, som er i Gud, uden ved Guds Aland;” siger Apostelen Paulus, eller med andre Ord: et højdeligt Menneske hænder ikke, ejheller forstaaer han, hvad der hører Gud til. Den vanstre Verden kan ikke se, som de Hellige se; den vandrer i Mørke, men de

Hellige ere Lysets Børn, det vil sige, saa mange af dem, som holde deres Pagter med Gud. De Onde elste Mørket højere end Lyset, fordi deres Gjerninger ere onde. Dette var sandt i det første Aarhundrede af den kristne Era, da Frelseren selv yttrede det, og det er sandt idag. Lyset skinnede dengang i Mørket, men Mørket Begreb det ikke, og det samme kan siges idag. Vi ere kalde til at være Lysets Børn. Belsignet være de, som vandre i Lyset, thi Herrens Dag vil ikke komme over dem, som en Tys om Natten; men ve dem, der afvige fra eller forlæste det Lys, som skinner i Midten af Mørket, thi Dagen kommer, og det hastigt, da de ville blive overkomne som af en Hvirvelwind. Herrens Besaling til de Hellige er at vaage, thi vi hænde ikke Dagen eller Timen, da Menneskenes Søn skal komme. Den bestemte Tid for hans Komme er ikke blevet aabenbaret; Profeterne vare uwidende om den; Frelseren kunde ikke underrette Apostlene derom, da ikke Englene, ja ikke

engang ham selv, vidste Dagen eller Tidens for denne vigtige Begivenhed. Da han tog Aftled med de Tolv paa Oliebjerget, spurgte disse ham: „Herre, vil Du paa denne Tid oprette Israels Rige?“ Det synes, som om Disciplene troede, at han var den, der vilde beklæde Davids Trone, og lade alt det ske, som saa øngsteligt havde været ventet; men han sagde dem, at det tilkom ikke dem at vide Tiden og Stunden, hvilke Faderen havde forbeholdt i sin Magt. Disse Ting have været udtalte, for at de Hellige skulde være aarvaagne og ikke falde i Søvn. Den samme Ide er ogsaa fremsat i Lig-nelsen om de ti Jomfruer, der gik ud for at møde Brudgommen; de fem af dem vare kluge, og de fem vare daarlige. De kluge Jomfruer toge Olie i deres Lamper og vare rede til at møde Brudgommen og at gaa med ham til Bryllupsfest; de daarlige Jomfruer havde ikke Olie, de vare uforberedte, og blevе følsgelig udelukkede fra Festen. Denne Lig-nelse er udtrykkelig anvendelig paa Tiden for Frelserens andet Komme, hvilket viser os, at hvor nødigt vi end ville, maa vi tilstaa det, vi ere tydelig givne at forstaa, at en stor Del af disse, som ere ansete for Jomfruer eller Guds Folk, som tro paa hans Komme og som ville gaa ud for at møde ham, ville slumre og sove, og saaledes blive lukte udenfor ved hans Komme. Det tilkommer alle Hellige at give dem selv det Spørgsmaal, som Disciplene gav Frelseren, da han sagde dem den forbausende Sandhed, at En af dem vilde forraade ham — „Herre er det mig?“ Og alle disse, som ere meget øngstelige i denne Henseende, ville rimeligvis være blandt disse, som ville være paa Vagt og ikke slumre ved denne skæbnesvænre Tid.

Atter i det 24 Kapitel af Matthæus, taler Kristus om den onde Ejener, der

vilde sige: „Min Herre tøver at komme; og begynde at slaa Medtjenerne, men at øde og drække med de Drukne; saa skal den Ejeners Herre komme paa den Dag, som han ikke forventer, og paa den Time, som han ikke ved, og slaa ham sonder og give ham sin Del med Øjenkalke; der skal være Graad og Ejenders Gnidsel.“ Herren forventer af sine Ejener, som han har sat over sit Hus, at de give hans Børn Føde i rette Tid. Det tilkommer Apostlene, Præsidenterne, Bisæopperne og Alle, som ere kaldte til at være Vægttere paa Zions Bjerger, at læse det 24 og 25 Kapitel af Matthæus, skjænke tilbørlig Øpmærksamhed dertil og tage sig iagt for, at de ikke blive fundne mellem de utro Ejener, som ere blevne beskilkede til at tjene i hans Hus og give Føde i rette Tid, men som slaa deres Medtjenerne, øde og drække med de Drukne og paa anden Maade forsømme deres høje og hellige Kaldelse, thi Ansvarlighed og Stilling vil ikke være nogen Beskyttelse eller Undskyldning paa hin Dag. Men derimod: jo mere Ansvarligheden forsømmes, jo større vil deres Fall og Skuffelse blive, og ve disse, der skulle have deres Lod blandt Øjenkalke og Bantro.

Og Zions Ejender, som søger at trenge sig ind i vores hellige Steder, og som sige i deres Hjørter: Lad os vanhellige deres Templer; lad os faa en hel Del ryggesløse, fordrævede Bovehalse til at snige sig ind i deres Familiefredse for at bryde denne, bestjæmme Zions Døtre og opbryde den hellige og himmelske Egtepagt, ved hvilken de ere sammenbundne i den ny og evige Pagt for Tid og Evighed; ja, de sige: Lad os faa denne Pagt brudt; lad Alle, som tro og ikke ville fornægte Guds Love og Befalinger, blive udelukkede fra Stemmetrightigheden og fra de offentlige Embeder.

Dg her kommer et andet Klageraab fra et Medlem af Kabinetet i Form af en Rjendelse, der skal gaa ud paa, at alle Kvinder, der leve i Polygami, som ikke ville bryde deres Pagter med deres Gud og deres Mand, skulle udelukkes fra deres Ret til Homestead and pre-emption; *) og jeg twisler ingenlunde om, at enhver Ting vil blive gjort, som Satan kan faa indgivet i deres Hjørter at gjøre, for at standse Hjulet og spærre Vejen, i den Hensigt at sætte de Neffærdiges Tro, deres Erlighed mod hverandre og Sandhedens Principer paa Prøve. Men det maa erindres, at Gud tillader det, forat disse Ugudeligheds-Bæger kan blive fuldt og de Neffærdige blive prøvede og lutrede; thi Gud ønsker et prøvet Folk, og kun de, som ville holde fast ved hans Pagt, selv i Døden, om nødvendigt, ville blive agtede værdige til den Herlighed og Dophøjelse i hans Rig, som vi søger efter. Det er en Dag til Advarsel, men ikke med mange Ord; det er ogsaa en Dag til Øffer. Gud har en Sag at afgjøre med Nationerne, men først med disse, til hvem Evangeliets Hylde har været sendt. Han vil virke paa sin egen forunderlige Maade for at fuldføre sine Hensigter. Det hør os at være ydmige, at vi kunne blive værdige til at være Nedstaber til at fuldføre hans Hensigter.

Jeg glæder mig ved de Vidnesbyrd, de foregaaende Talere i denne Konference have aflagt ved Nandens Bisstand. Mit

inderligste Ønske er, at denne Nand maa sprede sig overalt mellem Folket og fåsste dybe Rødder i deres Hjørter, ikke alene i Zions Staver, men overalt paa Jordnen. Mørke Skyer kunne trække sig sammen over vore Hoveder fra Tid til anden; da er det ikke Tid til at frygte men til at vaage og bede, og taalmodigt afvente, at Hærskarernes Herre vil adsprede dem og etter faa Solen til at skinne ned paa os. Lad os erindre Nephi's Syn, i hvilket han faa Jernspiret, der ledte til Livets Træ, forbi den urolige Strøm af mudbret Vand og gjennem Taager og Skyer, der laa for hans Vej; og at de, som holdt fast ved Jernspiret, blev ledte lykkelig igjennem og naaede Træet og nøde af dets Frugter, medens de, der gave slip, gif fortalte.

Jeg har følt megen Bekymring for den opvogende Slægt blandt os; den er langt talrigere end vore Emigranter, der komme fra fremmede Lande. Sekretær Evarts og Kabinetet behøver at have langt mindre Frygt for disse vore Emigranter end for de Emigranter, der bestandigt komme fra Nandeverdenen. Zions Fiender frygte det Princip, som de Hellige hylde, at „Børn er en Arv fra Herren, — — — og salig er den Mand, der har sit Kogger fuldt af dem.“ (Salme 127, 5.) Dette Princip tillader de Sidste-Dages Hellige at efterkomme den første store Besaling, givne til Fader Adam og Moder Eva, ifsteds for at antage Djævelens affyelige og sjælefordærvene Lære — Barnemord og Fosterfordrivelse, hvilket i ingen ringe Grad bliver praktiseret i den kristne Verden, og hvilket er i Modstrid med Naturens Love og Guds Love til vore første Forældre, at „vorde frugtbare og mangfoldige og opfylde Jordnen.“ Udgørsen af denne samme Lære er hurtig iførde ned at afbefolke nogle af vore ældre Stater, foruden at

*) Pre-emption Loven giver Enhver Ret til at afdøpe de Forenede Staters Regierung uopdyrket Land for $1\frac{1}{4}$ Dollars pr. Acre. Homestead-Loven giver amerikanske Borgere Ret til at nedsætte sig paa 160 Acres af Regierungens Land, der paa visse Betingelser, men uden Betaling, bliver Bedkommendes Ejendom efter 5 Aars Forløb.

det fremmer Prostitution; og, skjønt forunderligt nok, vil dog en kommende Dag vise den kjendsgjerning, at blandt de mest fremragende og ivrigste Dyrkere af denne djævelske Lære, ere de, der fremmest kjæmpe mod Zion og dens Egtestsabs-Institution, paa samme hylleriske Maade, der stemmer overens med Schuyler Colfax's Erklæringer fra Balkonen af et af vores Hoteller i denne Stad, og General Devens Udtalelser i den reynoldskje Sag, der gik ud paa, at Mormonernes Flerkoneriligesaa lidt skulde taales, som at tillade Enker at blive opbrændte paa deres afdøde Mænds Begravelsesbaal. Der er omtrent ligesaa megen Fornuft og Overensstemmelse i dette Argument, som der vilde være i at sige, at det, som udgives af Flertallet af Familierne i dette kristne Land, nemlig at ødelægge deres eget Affom og bruge sjældige Midler for at bevirke Usrugbarhed, maatte blive taalt og opmuntret, fordi det, som de Sidste-Dages Hellige udøve, fulde disse Bjerger med en kraftig Slægt. Det fremgaaar af Statistiken, at vores Børn under otte Aars Alderen ere omtrent ligesaa mange i Antal, som Kirkens almindelige Medlemmer. Jeg føler, at formegen Opmærksomhed ikke kan blive anvendt paa den oppoxende Slegt. Vore unge Mænds og Kvinders Uddannelsesforeninger, vores Søndags-skoler og Kvorum-Møder, tjene alle til at opdrage og oplære de Unge i Alt, hvad der er ædelt og prisværdigt. Og maa Gud velsigne dem i deres Bestræbelser i at forbedre deres Medmennessers Hjarter.

Der er én Ting, jeg ønsker at hændrage særligt vores præsiderende Embedsmænd, Stavspræsidenterne og deres Raadgivere og Bisækkoperne med deres Hjælpere og Assistenters Opmærksomhed paa, og det er at drage mere Omsorg for de Helliges timelige Afsærer, og paase,

at de ere passende og fordelagtigt bekjæftigede. Det er et gammelt Ordsprog, at „Lediggang er Fandens Hovedpuude“; og vi vide alle, at Mangel paa nyttig og hæderlig Beskæftigelse er kilden til talrige Ønder. Det skulde være vort Studium at indføre ny Erhvervs-kilder og udfinde ny Midler til, at Ingen skulle være ledige. Dette er en vigtig Pligt, der paahviler Israels ledende Mænd, og de skulde anse det for saa paatrenende Nødvendighed, at de skulde opholde det i deres Tro og Bønner og bestræbe dem af yderste Evne til Gunst for det, ved tanksom Studium og ved at raadsføre sig med hinanden samt ved Hjælp af deres Opfindelsesevne. Det er af Vigtighed, at vores Skolelærere ikke alene skulle være Automater eller Pappegøjer i Skolen, ved at lade Børnene opremse Lektier, men bestræbe dem for saa meget som muligt at indprænte Moral og Religion paa deres Sind, som ved Hjælp af Forskrifter og Exempler kan indgive dem den tilbørlige Agtelse for Dyd og enhver Ting, som er rent og ædelt; han skulde ogsaa saavidt muligt have et vaagent Øje med dem saavel udenfor Skolen som indeni den, og virke for at indfører Punktlighed og Sanddrudhed, og derved hjælpe deres Foreldre at passe paa dem, at de ikke skulle bortspøsle deres Tid med Daarskaber, saaledes som mange gjør i vores Byer og Stæder; de drive omkring udenfor Butikkerne og paa andre Steder, og blive saaledes vænnede til Noget, som er beregnet paa at bortlede og fordræve Ungdommens Sind. Skolelæreren, der er i Besiddelse af den sande Land af sin Kaldelse, bliver saaledes en værdifuld Hjælp til at forbedre vores Børns Sind og Vandet, og hans eller hendes Indflydelse, naar den bliver rigtigt benyttet, kan være af uberegneligt Gode.

Der har været og er bestandig en stor hang hos Ungdommen til at søge en magelig levevej, og undertiden synes Toppunktet for deres Streben at være at komme til at indtage en høj Plads paa et Kontor eller bag en Disk; de ville såge at undgaa de Besværligheder, som deres Forældre have været underkastede. Dette er forfængeligt Bedrageri, og det er Daarslab fra saadanne Forældres eller Børns Side. Det er uvist af Forældrene at nære denne Land, at være bange for, at deres Børn skulle blive underkastede Livets Prøver, gjennem hvilke de selv have maattet gaa; ingen virkelig fornuftig Mand eller Kvinde vilde gjøre det. Der er ingen bestandig Mand eller Kvinde, der vil bortbytte den Erfaring, de have høstet, for al Verdens Rigdom. Dersom Nogen ville, have de været uheldige i at lære at hjælpe Mytten af deres Erfaring. Prøver ere gode for Alle; — Bestand have Faa Forstand nok til at frygte.

Stavspræsidenterne med deres Raadgivere og Bislopperne som deres Assisterenter, skulle, naar der indenfor deres Omraade findes noget opdyrket Land, som kunde trænge til at blive opdyrket og taget i Besiddelse af de Sidste-Dages Hellige, træde sammen og udvalge unge og middelaldrende Mænd, som endnu ikke have gode og antagelige Hjem eller Subsistentsmidler, organisere dem med gode og virksomme Ledere og sende dem ud for at besætte disse ny Dale, lære dem at gjøre, som deres Fædre have gjort, lære dem at lede Bjergstrømmene, bygge Kornmøller, Savmøller og Fabrikker, avle Korn, Faar og andet Kød, og saaledes støtte dem selv et Levebrød, istedet for at have en magelig Stilling og hele deres Liv igjennem være afhængig af en Principals Lune for sit Brød.

Der er mange Steder i den østlige Del af vort Territorium paa begge Sider af Greenriver, ogsaa i Sanpete, Piute og Kane Kountier og i de tilgrændsende Stater og Territorier, som hør tages i Besiddelse, thi de Sidste-Dages Hellige kunne ikke alle faa Plads i Utah. Alt tilkjendegiver Opfyldelsen af de gamle Profeters Udsagn, der sagde: „Udvid dit Pauluns Sted, og lad dem udbrede dine Boligers Gardiner, forhindre det ikke; stræk dine Snore ud og besæt dine Nagler. Thi du skal udtryde paa høje og venstre Side” osv.

Vi ere et standhaftigt Folk, — ikke til at træde paa vore Medmenneskers Rettigheder, men til at fuldføre den Allmægtiges Hensigter og befolke og frugtbargjøre de øde Steder. Og i samme Forhold som de Ugudelige blive bortryddede ved Sygdom, Krig og Blodsudgydelse, Mord, Barnemord, Fosterfordrивelse og en fortsørnet Guds Straffedomme, fordrer han sit Folk at gaa frem, som han vil bane Vej for dem, og tage Landet i Besiddelse til Fordel for Gud og hans Rige, hvem det med Nette tilhører, og som vil komme i sin Tid for at regjere over det.

Vær ikke bange for at tage Eder Hustruer, at opfylde Jordene og at besætte de ubebede Steder, og overlad ikke dette til Eders Djender, medens I flokke Eder omkring disse Kjøbmandshuse og Dovenskabshuse, men mand Eder op og se Livets Virkelighed hjælt ind i Øjnene. Lad ingen Fader eller Moder se gjennem Djingre med deres Børns Luner eller istemme deres Klager; men lad dem bære dem ad som den gamle Høne, der stræber i Jordene for sine Kyllinger indtil disse ere saa store, at de kunne stræbe for dem selv, hvorefter den lader dem selv sørge for deres eget Ophold.

Vi ville nødig se os nødsagede til

at kalde Mænd til det Arbejde at danne ny Setlementer; de Tolv og General-Konferencen have andre Ting at hændrage deres Tid og Opmerksomhed paa, medens dette Hverv mere tilhører Stavspresidenterne. De Tolv ere imidlertid rede til at underhandle med disse Brødre og yde dem al den Bistand, de kunne. Men vi ønske ikke, at Stavspresidenterne skulle tænke, at de ikke kunne gjøre Noget, og overlade til de Tolv at gjøre alt Saadant; det er en Del af deres Kaldelse som Fædre i Israel. Vi ønske det Land, som grænser op til Lamaniternes, taget i Besiddelse af Mænd, der vide, hvorledes de skulle opføre sig, der ville behandle disse som Venner og ikke skyde dem ned som vilde Dyr uden Marsag eller Anledning, ejheller give dem Lejlighed til at blive vore Fjender, til at ligge i Baghold og røve og dræbe; men lad dem pleje deres Kjærlighed og gode Billie, hvilket er en almindelig Pligt for alle Hellige overfor alle Mennesker, men i Særdeleshed Israels Hus; og at vise gode Exempler og udvise i hele deres

Bandel, Erlighed og Retskaffenhed, og derved saa god Sæd i deres Hjærter, som i Herrens egen Tid vil bære herlig Frugt.

Vi ønske, at mange alvorlige og op richtige Mænd ogsaa skalde lære de amerikanske Indsødtes Sprog, ligesom ogsaa det spanske Sprog, hvilket til en stor Grad bliver brugt i Central- og Syd-Amerika, saavel som Mexiko, og som er Hovedsproget i disse Lande og blandt de civiliserede Indsødte, der have taget Herredømmet over de uvidende Indianere og over Fastlandets blandede Racer. Vi forvente at kalde Mange til at arbejde blandt disse Mennesker, eftersom Herren maatte anweise, og vi ønske, at de kunne blive uddannede saaledes, at naar de blive kaldte til at gaa paa en saadan Mission, de da kunne være beredte hertil.

Maa Gud velsigne Eder, og hjælpe os til at være, hvad vi sige os at være: Hellige af de sidste Dage, saa at vi kunne staa for Menneskenes Søn, naar han skal komme, er min Øgn i Jesu Navn. Amen.

Korrespondance.

Manti, Utah d. 20de Januar 1880.

Præsident N. Wilhelmsen.

Kjære Broder!

Tillad mig ved Hjælp af Pennen at sende Dem, tilligemed Deres Medarbejdere i den skandinaviske Mission en Kjærlig Hilsen, samt lykønske Dem i Deres ansvarsfulde Stilling som en Hyrde for en Fløk af Herrens Faar.

Jeg erindrer endnu ganske tydeligt, hvad jeg tænkte dengang jeg først saa Dem, Br. Wilhelmsen —; men jeg tror ikke, jeg har talst med Dem, siden jeg forlod

Missionen i 1854. Jeg har nu atter gjort Manti til mit Hjem, og jeg er enfoldig nok til at tro, at det netop er det rette Sted for mig. Jeg kan i min Bopæl sidde og beskue det her under Opførelse værende Tempel. Det ser allerede storartet ud, og naar det engang bliver færdigt, og de fire Terrasser blive beplantede med Skyggetræer, vil det faa et meget imponerende Udsyn. Mange længes efter at gaa ind i denne Bygning for deri at udføre hellige Handlinger, medens der ogsaa findes Nogle der ere ligeegyldige og ville sove, naar Straffe-

dommene komme som en Tyv om Natten, men de, der ere vel forsynede med Olie i deres Lamper, ville glæde sig i de gode Tider, som derefter skulle komme.

Med Undtagelse af Brødrene fra Zion og de Faa, som jeg under min sidste Mission til Danmark blev bekjendt med, er der nu kun faa af de Hellige i Skandinavien, som kjenner mig. Lad mig desuagtet sige til Alle: Værer aarvaagne, thi Tiden er meget fort. Værer flittige i at lære alt det, som er nødvendigt, for Eders Frelse og Døphjælje i Guds Rige og for at J engang kunne blive Medarvinger med Jesus Kristus. Lær at være ydmyge og sagtmødige af Hjertet, men dog stolte af Eders hellige Religion. Lær at udholde Prøver af enhver Slags for Rigets Skyld. Lær at være taknemmelige for enhver Gave og Besignelse, som Herren tildeler Eder, den være stor eller lille. Og lær at sætte Eders Tillid til Herren, som er nægtig til at frelse Eder. Fremfor Alt maa J forstaa og altid erindre, at det ikke alene er Eders Pligt at forlade Babylon og komme op til Zion, men at J ogsaa, efterat J ere ankomne hertil, skulle være villige til at virke for Zions Opbygelse og hjælpe til med det Forberedelsesarbejde, som maa udføres før Frelserens herlige Tilkommelse. Kom derfor ikke hertil med Havesyge i Hjærtet og tænk heller ikke, at naar J komme til Zion, ville alle Eders Prøver og Genvordigheder være tilende, saa at J her kunne sidde ned og hvile i No og Mag. Dersom J tænk saaledes, ville J blive stussede. Kom derimod forberedte paa fremdeles at vade gjennem Trængsler og Ubehageligheder en lidet Tid, og værer forberedte paa at lide Forsølgelse af de

ugudelige, at blive ilde behandlet af falske Brødre og underkastes enhver anden haard Prøve. Husk paa, at Herren vil have et prøvet Folk og at Zion netop er Tærskelen, hvor Hveden skal tærskes, efterat den er indsamlet fra Marken. Overvej dette nje. Læs det skrevne Ord med Estertanke og kom ikke herop ligesaa uvitende som Børn, uden at vide hvorfor J egentlig indsamles, thi hvis J gjøre dette, staa J utsatte for den Fare at blive vildledte af Apostater og falske Brødre. Vi have hørt Enkelte sige, at en eller anden Missionær har sagt dem Usandheder og overtalt dem til at emigrere. Dersom Saadant har været gjort, er det ikke rigtigt, men værer J selv viise og fortæl saadanne Mand, at J ønske dem kun at sige Eder Sandheden. Værer ærlige og oprigtige og vandrer trofaste fremad paa Vejen, som leder til evigt Liv. Maa Gud hjælpe Eder dertil, hjærte Spøkende, er min Bon for Kristi Skyld.

Maa Herren velsigne og bevare vores trofaste Brødre overalt, og i hans egen belejlige Tid føre dem lykkelig og vel tilbage til deres hjære Hjem, ønsker Deres ydmyge Broder og Medarbejder for Sandhedens Sag,

P. O. Hansen.

G. S. Vi have nylig modtaget den gode Nyhed fra tre af vores Missionarer i Staten Mexiko, at de, efter at have holdt deres første Forsamling dersteds, døbte to Katholske Prester og ti Andre. Vi have Grund til at antage, at Flere ere blevne døbte der siden, og at en Gren allerede er blevne oprettet. Er dette ikke behagelige Nyheder for varmhjærtede Hellige? P. O. H.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. April.

Kirkens Jubelaar.

Den 6te April 1880 vil blive den halvtredsindstyvende Aarsdag for Organisationen af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Dette er althaa et Jubelaar. Vi tro, at en saa betydningsfuld Lejlighed skulde erindres paa en passende Maade af de Hellige i hele Verden.

Under dette halve hundrede Aar af Kirkens Tilværelse i denne sidste Uddeling, har Gud været sine Løfter tro. Endskjønt Ondskabets og Forsølgelsens Bølger have raset mod hans Folk, ligesom et oprørt Hav, har hans almægtige Hånd bragt dem lykkelig igennem alle Farer, og han har været deres Beskytter mod enhver Fjende.

De Hellige kunne ikke paa nogen mere passende Maade tilkjendegive, at de forstaa at sætte Pris paa Guds Godhed og Belsignelser, som saa rigeligt have tilflydt dem, end ved at samle dem tilsammen, tale til hans Pris og udgyde deres taknemmelige Hjærter i Øen til Gud.

Det er vort Ønske, at der overalt i denne Mission, hvorsomhelst der er en organiseret Gren af Kirken, ja selv hvor der ikke er nogen Organisation, men hvor der dog er nogle Hellige, om end kun faa, skulde afholdes en Forsamling den først-kommende 6te April, i den nævnte Hensigt. I Betragtning af Folkets Omstændigheder, vil Aftenen i Almindelighed være den bedste Tid for en saadan Sammenkomst, men, hvor det uden synderlig Ulempe kan lade sig gjøre, have vi naturligvis Intet imod, at de blive afholdte om Dagen.

Paa denne Dag, ville Guds Folk i Zion samle dem tilsammen til Konference i Salt Lake City. Lad de Hellige overalt i denne Mission forene dem med disse og alle Trofaste i at højtideligholde den halvtredsindstyvende Aarsdag for Kirkens Organisation, ved at takke Gud for hans udgyde Belsignelser og bede for hans Riges bestandige Fremgang.

*N. Wilhelm sen.,
Præsident over den skandinaviske Mission.*

Emigrationen.

Paa Grund af indtrufne Omstændigheder, vil den første Emigration først afgaa herfra Mandagen den 5te Juli d. A.

Prisen er fra København for en Person over 12 Aar til

Ogden	290	Kr.	"	Øre.
Nord	Franklin	300	—	—
	Logan	297	—	10
Ogden	Brigham City	293	—	80
Syd	Salt Lake City	293	—	80
	Provo	297	—	60
Ogden	York.	301	—	40

Før Børn fra 5 til 12 Åar betales Halvdelen af omstaaende Priser; for Børn fra 1 til 5 Åar 50 Kroner og under 1 Åar 20 Kroner.

De, som skulle til Sanpete eller Sevier County eller andre sydlige Dele af Territoriet, kunne løse Billet til York Station.

Hver Rejsende over 12 Åars Alderen er det tilladt at medføre 90 Pund, og mellem 5 til 12 Åar 45 Pund Bagage frit; Børn under 5 Åar tillades ej nogen Bagage. Al Overvægt betales med 33 Øre Pundet. Det er tilraadeligt at veje Bagagen før Rejsen tiltrædes, for at de kunne være forberedte paa at betale den mulige Overvægt, da Bagage, som der ikke kan betales for, overgaar i Jernbane-kompagniets Hænder. I disse 90 Pund medregnes dog ikke saadanne Sager, som kunne børes i Hænderne, saasom Madkurve og Ting, der skulle bruges under Rejsen. Disse Sager bør ej være større, end de med Lethed kunne medtages i Jernbanevognene, og helst lave eller flade, saa at de kunne skydes ind under Sæderne.

Alt Rejsegods maa bare tydeligt paamale Mærke: Fulde Navn, Navnet paa den Jernbanestation, Vedkommende er indstrevet til, samt „Utah. U. S. A.“ Foruden at ethvert Stykke Rejsegods maa være forsvarligt indpakket, er det ogsaa tilraadeligt, at særlig Kufferter og Kasser blive ombundne med et stærkt Reb.

Emigranterne maa selv forsyne sig med Proviant fra København til Liverpool, hvilket medtager en Tid af ca: 4 Dage. De maa ogsaa være forsynede med omrent 10 Kroner for hver Bogen til Proviant paa Vejen fra New York til Bestemmelsesstedet, der udgjør en Rejse paa henved 9 Dage. Det er nødvendigt at medføre Sengklæder, en Blitskæl, en Blitskaal, Kiv, Gassel og Ske, samt et Vandfad og lidt Sæbe.

Ingen maa tiltræde Rejsen i Haab om at faa Hjælp fra dette Kontor, da de i saa Fald ville blive kussede. For det Tilfælde, at Midler skulle blive stillede til vor Raadighed for de Fattiges Udfrielse, skulle vi med Glæde underrette dem derom.

Nærmere Oplysninger som de Hellige kunne ønske, vil kunne erholdes hos Konference-Præsidenterne og de onrejsende Eldste.

Lister med Opgivelse af Navn, Alder, Haandtering og Bestemmelsessted, samt ledsgabet af Belpbet for hele Rejsen, indsendes til dette Kontor inden den 20. Juni.

Eftersom det er kommet til vor Kundstab, at nogle af Brødrene, der ere satte til at raade og vejlede de Hellige i alle Forhold, ere paavirkede af en Land, der er beregnet paa at komme i Modstrid med den Plan, som Herren, gjennem hans Ejendom, har lagt for de Helliges Indsamling, idet de have tilraadet nogle af de Hellige, som ønske at emigrere til Zion dette Åar, at lade dem besordre af andre Udvandringsstibe end de, de Hellige i Almindelighed rejse med, føle vi os foranledigede til at sige: Lad de Eldste fra Zion og alle andre Eldster, som ere satte til at vaage over de Helliges Befrielse, vel vogte sig for at tilraade disse at emigrere paa egen Haand, thi om de gjøre dette, ville de paadrage dem et Ansvar, som vil bringe Sorg over dem selv og disse, som have modtaget deres Raad. Lad de Hellige forstaa, at dersom de følge den Plan, som Herren gjennem sine Ejendom har lagt for deres Indsamling, da har han lovet at bevare dem paa Land og Vand, medens de, der vælge deres egen Vej, ville være utsatte for alle Farer, der ere

forbundne med en saadan Rejse, hvor ingen Herrens Ejener er sat til at vaage over dem og varetage deres Belford. Disse ere vore Raad til de Hellige i denne Mission, og de gjør vel i at modtage dem; men om de forkaste disse Raad, vil Ansvarret og Folgerne deraf, hvile paa dem selv.

Almas Familie.

(En Skitse fra Mormons Bog.)

Af Eldste George Reynolds.

(Fortsat fra Side 192.)

Alma den Yngre.

I visse Henseender, bærer Alma den Yngres Liv og Karakter Lighed med Apostelen Pauli. Udmærket godt oplært i hans Folks Bivedstaber, bekjendt med sit Lands Love i alle deres Enkelheder, flydende og grundig Taler, tilbragte han den tidligere Del af sit Liv med at forfolge den sande Kirke og forhaane de Hellige. Der er ogsaa en mærkværdig Lighed mellem Omstændighederne ved deres Omvendelse. Det er sjældent, at Historien gjentager sine Enkelheder saa lig hinanden, som Maaderne, hvorpaa disse Kjæmper mod Sandhed og Hellighed blive bragte til at erkjende deres tidligere Livs Bildfarelser. Der er ogsaa en besynderlig Lighed mellem disse to Mænds Erfaring efter at de blevet den Allerhøjestes Ejenc.

De blev begge skinnende Sjerner i Kristi Kirke, de lede begge gruhom Forfølgelse for Evangeliets Skyld og de vare begge ivrige, mægtige og udmærkede Fortolkere af Guds Ord. Dog maa vi tilstaa, at Almas Lærdomme, saaledes som de ere givne os i Mormons Bog, ere langt simpelere og tydeligere end Pauli Lærdomme, saaledes, som de findes i Vibelen; men maaske dette mere hidrører fra Sidstnævntes Oversætteres Uvidenhed og Bildfarelser end fra Grundtextens Utvedlighed. Vi kunne tænke os den store

Forskjel, der maa være imellem en Oversættelse af Guds hellige Ord ved uinspirerede Mænd om end vise efter denne Verden, og en Oversættelse af Mænd, inspirerede af den Hellige And.

Der er dog i det Mindste to Ting, hvori disse to mærkværdige Mænds Liv afgive fra hinanden i Lighed; den ene er den betydelig større Indflydelse, Alma udøvede over sit Folk fremfor Paulus overfor sit Folk, hvilken Forskjel der er al Grund til mere at søge i sidstnævnte Folks Stivnakethed og Hedenstaf, end i selve Personerne. Den anden er deres Dødsmaade: den Ene led Martyrdøden, medens den Anden blev borttagen af Gud, uden at noget Menneske med Bisshed kunde sige hans jordiske Endeligt.

Alma var født, enten i Mormons Land, da hans gudfrygtige og uforsagte Fader organiserede Kristi Kirke der, eller efter at den lille Koloni Kristne vare flyttede til Helams Land. Fra en tilfældig Hentydning i en af hans Taler, ere vi tilbøjelige til at formode, at det var paa sidstnævnte Sted. Han kom med sin Fader til Zarahemlas Land, hvor han, som Søn af den præsiderende Højpræst over den ganske Kirke, blev Kammerat med Kongens Sønner. Den Lægebane, de valgte, bliver him altsaa ofte betraadt af højstaende Forældres

Børn. De fandt Jornsjelse i at gjøre Ondt og havde ingen Tro paa Guds Åabenbaringer, medens de latterliggjorte, spottede og forfulgte disse, som troede. Vi kunne vel forestille os den Engstelse, Kummer og Sorg, som dette forvoldte deres gudfrygtige Forældre; vi kunne tænke os, hvor mange og inderlige Bønner der blev opsendte af Kongen, Højpræsten og Folket for disse vildledte unge Mand; og deres Bønner opstege for Gud.

Det skete, at Almas og Kong Mosias Spinder vare ifærds med at ødelegge Kirken og at vildlede Herrens Folk, at en Engel nedsteg i en Sky og stansede dem i deres Bej. Da han talte, var hans Røst som en Torden og fuld Jorden til at stjælle under deres Fodder. Selvfølgelig opvalte denne Tilkjendegivelse af Guds Kraft Forfærdelse og Frygt i deres Hjerter, som vare Bidne dertil; pludselig faldt de alle til Jorden, og saa stor var deres Forfærdelse, at de ikke forstode det hellige Sendebuds Ord. „Alma, rej Dig op, og staa frem!“ raabte han; og da Alma rejste sig op, blev hans Øyne opladte, saa at han kunde se, hvem der stod for ham. „Hvorfor forfølger Du Guds Kirke?“ blev han spurgt. „Thi Herren har sagt: Dette er min Kirke, og jeg vil stadfæste den; og Intet skal fuldkaste den, uden at det sker ved mit Folks Overtrædelse, — — Søg ikke mere at fordrive Kirken.“ Foruden dette fortalte Engelen ham om hans Faders Bønner for ham, og at det var formedelst Troens Bøn, han var sendt for at overbevise ham om Guds Kraft. Han erindrede ham ogsaa om hans Fædres Trældom i Helams og Nephis Land og deres mirakuløse Udfrielse derfra, men Alma hørte Intet af dette Sidste, thi Forvirringen over det Passerede havde afmægtigt ham.

Overvældet af Engelens Nærvarelse faldt Alma forfærdet og slagen til Jorden. Da hans Ledsgagere samlede sig omkring ham, fandt de ham lam og stum; tilsyneladende var han legemlig død, men Hølvedes Kvaler sønderledt hans Sjæl, og Grindringen om alle hans begaade Synder forøgede hans Smerte. Tanken om at staa frem for Guds Domstol for at blive dømt for hans onde handlinger, fyldte ham med Rædsel; han vilde have glædet sig ved at blive tiltættet; han ønskede aldeles at blive udslættet af Tilværelsen, baade med Sjæl og Legeme, uden at blive bragt for hans krænkelte Skaber. Saaledes vedblev han i tre Dage og Nætter at lide Hølvedes Kvaler, hvilke med hans slette Samvittighed maa have synes en Evighed.

Da hans Omgivelser fandt, at han hverken kunde tale eller røre sig, bragte de ham til hans Fader og fortalte denne Alt hvad der var sket. For dem maa det have synes forunderligt, men den ældre Almas Hjerte synedes med Glæde og Pris, da han saa sin højstelsede Søns lammende Legeme. Højpræsten erkendte, at det var Guds Kraft, der havde frembragt dette, og at det var Svaret paa hans vedholdende Bønner. I sin Glæde sammenkalde han Folket for at det kunde være Bidne til disse nægtige Tilkjendegivelser af Jehovahs Godhed og Magt. Ligeledes sammenkalde han Præsterne, for i Forening med dem, paa Guds egen Maade, at bede og faste for den flagne unge Mand. I to Dage (hvilket bliver tre Dage siden Engelen Besøg), vedblev de at paakalde Gud, da Alma rejste sig og stod paa sine Fodder og bad dem at varre ved godt Mod og sagde: „Jeg har angret mine Synder og er bleven gjenløst af Herren; se, jeg er født af Aanden.“

Da Alma mange Aar efter fortalte

sin Søn Heleman de nærmere Omstændigheder ved sin Omvendelse, fortæller han ham tillige, hvad der gav ham Anledning til at bære dette Vidnesbyrd. Han siger: „Da erindrede jeg ogsaa at have hørt min Fader spaa for Folket, angaaende En, der skulle komme, en Jesus Kristus, Guds Søn, for at gjøre Forsoning for Verdens Synder. Og da min Sjæl fik fat paa denne Tanke, raabte jeg i mit Hjerte: O Jesus, Du Guds Søn, forbarm Dig over mig, som er i Bitterheds Galde og omgiven af den evige Døds Lænker. Og se, da jeg tenkte dette, kunde jeg ikke mere erindre min Kval, og jeg blev ikke mere oprørt ved Grindringen om mine Synder. Og, o hvilken Glæde, og hvilket forunderligt Lys saa jeg da ikke; ja, min Sjæl blev fuld af ligesaa stor Glæde, som den Kval, jeg havde følt; ja, jeg siger Dig, min Søn, at Intet kunde være saa smerteligt og saa bittert, som min Kval var. Og efter siger jeg Dig, min Søn, at paa den anden Side kan Intet være saa lifligt og saa godt, som min Glæde var; ja, mig synes at jeg saa, ligesom vor Fader Lehi, Gud sidde paa sin Trone, omgiven af talløse Engleskarer, der sang og prisede deres Gud; og min Sjæl længtes efter at være der.“ (M. B. Side 314.)

Fra denne Tid af indtil Enden af hans jordiske Læbebane, arbejdede Alma utrætteligt paa at bringe Sjæle til Kristus og at lede sine Medmennesker ind paa Frevens Vej.

Vi maa nu forestille Alma for vore Læsere som sin Tids og Nations ypperste Mand; den præsiderende Højpræst og Over-Dommer for et mægtigt Folk; en stor Profet, fyldt med Landen af sin Kaldelse, en utrættelig Missionær, en uforførret Forkæmper for Korset, en modig Forkynder af det evige Evange-

siums Principer, en hyndig Samfunds-styrer, en udmarket Kriger og en sejrig Feltherre. Naar vi betragte hans lange Missions-Rejser og de Taler, han holdt om de frelsende Sandheder, komme vi i Tanker om Paulus. Ligeledes bliver ogsaa Jøsua, Nuns Søn, bragt i vor Grindring, naar vi betragte Alma som sit Folks store Leder og Profet og som sine Ameers sejrrige Over-Feltherre.

Denne Forandring i Almas Liv, bragte de Ugudeliges Forfælgelse over ham, og nu behandlede Andre ham, som han før havde behandlet de Hellige; men i ingen af disse Ting lod han sig afstrukke, thi det var ham en Glæde at forkynne Ordet og omvende Mange fra deres Bildfarelser. Han blev en saa ansæt Forkæmper for Guds Sag, at Kong Mosias ansaa ham for den Nette at anbetro Opbevarelsen af de hellige Blader og at være Historiekskriver for Nationen om dens Fremgang; ydermere da Aaron, Mosias Søn, afslag at efterfølge sin Fader paa den nephitiske Trone, og Folket viseligt besluttede at blive regjerede af Dommere for Fremtiden, blev Alma ensstemmigt valgt af sine Landsmænd til at være deres Overdommer da han var deres præsiderende Højpræst, til hvilken høje Stilling han havde været indviet af sin Fader kort før dennes Død, og hvem denne tillige overdrog at varetage Kirkens Afsører overalt i Landet. (Aar 91 f. R.)

Tem hundrede og ni Aar vare nu henrundne siden Lehi forlod Jerusalem, under hvilken Tid, Nephiterne havde været regjerede af Konger, Efterkommere af den første Nephi. En storartet men dog blodfri Revolution foregik nu — Monarkiet blev omdannet til en Republik; men saa vist blev dette Skridt gjort af Mosias og saa retfærdigt vare Lovene indrettede, at Forandringen blev foretagen

uden tumult fra Folkets Side eller Norden i Statens Anliggender. I Virkeligheden blev Forandringen hilset med umiskjendelig Tilsfredshed af Folket, som meget glædede sig til de mere udstrakte Friheder, der nu blevet tilsikrede dem. I Alma havde de som deres Overdommer en saa passende Mand, som de kunde ønske sig; han havde Folkets Tillid, saameget mere som han var Herrens Mund til dem, foruden at hans Hæderlighed og Dygtighed gjorde Krav paa deres Tillid og Agtelse; han var en Mand med meget Talent, Mod, Tro og Energi, en utrættelig Arbejder for Gudt og en strængt retsærdig Dommer. Dog var hans Stilling ingenlunde uden Skyggesider — Fra falne fra Kirken, Hovmod og Vanter blandt dens Medlemmer, Angreb og Indsald af nationale Fjender, udfordrede altsammen Udsævelsen af hele hans Energi og uroffelig Tro. Men som Erstatning for alle disse Prøver og Fortrædeligheder, var det ogsaa hans Rettighed at modtage Herrens Ord, hvilket blev givet ham eftersom han behøvede og det var nødvendigt for Folket.

Det første Åar af Almas Virksomhed som Dommer, blev foruroliget af Nehors Frafalb, en Mand med mange personlige Tiltrafningsevner og som taler overbevisende og kraftig. Denne Mand gif omkring blandt Folket og prædikede en Slags Universalisme, nemlig at alle Mennesker skulde blive frelste; han indførte Præstelist, idet han gjorde en indbringende Forretning af at udspredde sine forærvelige Begreber. Uhedligvis varede Sjæle, som han saaledes fik vendt til sig, ikke saa faa, og dette gav Anledning til mange af de Fortrædeligheder, som sidenefter hjemmøgte Nephiterne. Nehors personlige Løbbane var imidlertid kun kort; han mødte engang en bedaget Her-

rens Ejener ved Navn Gideon, og fordi denne ikke vilde antage hans Lære, men stred imod ham med Guds Ord, drog han sit Sværd, og ihjelslog denne hæderlige, gamle Discipel. For denne Forbrydelse blev han bragt for Alma, og da han blev funden skyldig, blev han efter Landets Love dømt til Døden. Under Dommens Afligelse bemærkede Alma til ham: „Se, dette er den første Gang, at Præstelist har været indført blandt dette Folk. Og se, Du er ej alene skyldig i Præstelist, men har stræbt at forsøre den med Sværdet; og skulde Præstelist blive indført blandt dette Folk, vilde det blive deres fuldkomne Ødelæggelse. Og Du har udgydt en retsærdig Mand's Blod, ja en Mand's, som har gjort meget Godt blandt dette Folk; og vilde vi spare Dig, da vilde hans Blod komme over os til Hævn; derfor er Du dømt til at dø overensstemmende med Loven, som blev os given af Mosias, vor sidste Konge, og den er bleven anerkjendt af dette Folk, hvorfor dette Folk maa efterleve Loven.“ (M. B. Side 214.)

Trods disse Daarslaber og Afligelser fra Evangeliets Loves rette Linie, der som øfest er Følgen af jordisk Velstand, var der dog bestandig Fred i Landet indtil det femte Åar af Almas Virksomhed som Dommer, da en stor Adsplitlse fandt Sted blandt Folket, hvilken var foranlediget af, at en forærvet Del af Folket ønskede at gjenoprette Monarkiet og vælge Amilici, en Mand efter deres eget Hjerte, til Konge. Denne Bevægelse vagede til en saadan Betydning, at det blev henstillet til hele Folkets Afligelse, som samlede sig i store Partier over hele Landet, og udtrykte deres Ønsker for eller imod Amilicis Opføjelse til Tronen paa den Maade, Loven forestrev. Dette havde til Følge, at

Almlicis ærgjerrige Planer bleve styrtede ved Størstetallets Stemme, og Republikkens Friheder vare bevarede. Dette burde have endt Sagen, men det gjorde det ikke; det oprørre Mindretal, anført af Almlici, vilde ikke anerkjende den forfatningsmæssige Afgjørelse. De samlede dem og kronede deres Undling til Konge over Nephiterne, og denne begyndte strax at forberede sig til Krig, for at han kunde saa Nesten af Folket til at underlæste sig hans Regjering. Alma laa ejheller paa den lade Side; ogsaa han gjorde sig rede til den forestaaende Strid. Han samlede sit Folk og bevæbnede dem med alle de Vaaben, som vare kendte fra nephitiske Krige. Disse to Hære, der kort forud havde været Brødre, mødte hinanden nærvæn en Høj, som kaldtes Amnihu, paa den østlige Side af Floden Sidon, hvor et blodigt Slag fulgte, i hvilket Almlicis Hær led et storartet Nederlag med et Tab af 12,532, medens Sejrhererne maatte begræde Tabet af 6,562 faldne Krigere.

Efter at have forfulgt Monarkisterne saa langt, som han kunde, lod Alma sine Tropper hvile i Gideons Dal (saldet saaledes efter den af Nehor dræbte Martyr). Han iagttagt den Forsigtighed at udsende fire Officerer med Mandskab for at vaage over den flygtende Fjendes Bevægelser og udspejde dens Planer. Disse Officers Navne vare Jeram, Amnor, Manti og Limher. Om Morgenen vendte disse bestyrtede tilbage og berettede, at Almliciterne havde forenet dem med en overordentlig stor Hærskare Lamaniter i Minions Land, hvor de i Forening dræbte den nephitiske Befolknig og røvede deres Ejendomme, ligesom at de anstrengte sig for at naa den nephitiske Hovedstad for at indtage denne, før Almas Armé kunde naa tilbage. Alma stillede sig i Spidsen for sin Hær og marcherede saa hurtigt

som muligt mod Barahemla. Han naaede det Sted, hvor han skulde over Sidon, uden endnu at have mødt Fjenden, men medens han var ifærd med at naa over til den vestlige Flodbred, blev han overfalden af de allierede Hære. En frygtelig Kamp paafulgte; Nephiterne vare blevne angrebne i et ubelejligt Øjeblik, men da de vare Mand med Tro, søgte de inderligt Himmelens Bistand; og styrkede af deres Tro, streden de frem i Kamp. Med Alma i Spidsen vadede den forreste Garde over Floden og angreb Fjenden, der stod og ventede paa dem. Med Begeistring fastede de dem ind i Fjendens Rækker, og ellersom de rykkede frem, ryddede de Jordens for deres faldne Fjenders Legemer, idet de fastede dem i Floden, for saaledes bedre at have Fodfeste til at hjæmpe. I dette Angreb hændte det, at Alma og Almlici mødtes Ansigt til Ansigt, og strede mod hinanden med stor Kraft. Under denne Kamp Mand mod Mand oploftede Alma sit Hjerte mod det Høje og bad om fornyet Styrke, at han ikke skulde blive overvunden, men at han maatte leve og være til Gavn for sit Folk. Hans Bøn blev hørt; han fik fornyet Kraft til at hjæmpe, og dræbte sluttelig Almlici. Da Almlici nu var falden, vendte Alma sit Angreb mod Kongen over Lamaniterne, men denne flygtede for Højpræstens voldsomme Tapperhed, efterat have besat sin Garde at slutte sig sammen mod Alma. Ordren blev nøjagtigt efterkommen, men uden Virkning; Alma og hans Garde faldt over dem som en heftig Hvirvelvinde, og de saa af Kongens Stridsmænd, der undgik Angrebet, foretog et skyndsomt Tilbagetog. Bestandig rykkende fremad, drev Alma de Allierede foran sig, indtil hele Armeen var dreven over Floden, hvorefter Fjenden, der ikke længere var i stand til at møde dens velordnede Modstandere,

bleve adsprede i alle Retninger og flygtede i Ørkenen, der ligger Nord og Vest. Nephiterne forfulgte dem med deres Magt, og sloge dem; ja, de blevne angræbne paa alle Kanter og slagne og fordrevne, indtil de havde naaet Ørkenen Hermounts, hvor Mange døde af deres Saar og blevne opædte af vilde Dyr og Rovfugle, som fandtes der. De efterlode til Nephiterne den sorgelige Pligt at begrave de utallige Døde, af hvilke mange var Kvinder og Børn, der varne blevne Øfre for Fjendens Røverier.

Faa Dage efter dette afgjørende Slag, blev der givet Beretning om en anden fjendtligindret lamanitisk Hær. Denne rykkede frem langs med den østlige Bred af Sidon. Det viser sig at have været deres militære Befalingsmænds Plan at gjøre Indfald i det nephitiske Territorium med to forskellige Armeer, som begge skulde rejse Nord paa mod Barahemlas Stad, men paa den modsatte Side af Sidon. Den af Armeerne, der rykkede frem paa den vestlige Side, bevægede sig hurtigere end den anden, saa at Alma ful Tid til at mangle dem, slaa dem og adspalte dem før den anden Hær kom tilstede. Denne ful samme Skæbne, og denne Gang havde Alma overdraget Overbefalingen over sin Hær til en Lieutenant, da han selv var blevne saa alvorlig saaret i et af de foregaaende Slag (sandsynligvis i hans Tvekamp med Amlici), at han ikke personlig kunde lede sine Tropper.

Disse store Tab, som Nephiterne led i denne Krig, ikke alene af Krigere, men ogsaa af Kvinder og Børn, tilligemed den umaaelige Mengde af deres Ejendom, der var blevne ødelagt, var Middel til at ydmyge og blødgjøre deres gjenstridige Hjarter, saa at mange Tusinde i Løbet af de paafølgende faa Aar blevne tillagte Kirken ved Daab. Tid og Velstand ud-

slættede dog om sider gradvis Sporene af disse Ulykker, saa at vi efter yderligere tre Aars Forløb se en Forstjel gjøre sig gjældende i Kirken — Nogle vare rige og Andre vare fattige; de mere Mægtige forurettede og undertrykkede deres svagere Brødre, hvilke uretsfærdige Handlemaader dannede en Anstødssten for de, der endnu ikke havde forenet sig med Kirken, foruden at det var Aarsagen til daarlige Folkeser og megen Sorg blandt dens Medlemmer. Da Alma fandt, at det var for meget for én Mand at varetage paa den tilhørlige Maade alle de Pligter, der paahvilede hans Embeder, besluttede han at give Afskald paa sit Embede som Overdommer, og at hellige hele sin Tid til sine Pligter som Kirkens Hoved her paa Jorden. Som Følge heraf udvalgte han en af de ledende Eldste ved Navn Nephiah til at være hans Stedfortræder som Nephiternes højeste Myndighed, hvilket Valg blev godkjent ved Folkets Stemme. (Aar 83 f. R.).

Da Statens Byrder nu varne blevne fjernede fra hans Skuldrer, fortsatte Alma sin Virksomhed med des større Kraft i Barahemla, Nationens Hovedstad, hvorfra den udstrakte sig overalt i Landet. Ligesom det som oftest er Tilsæddet i andre Lande, var Hovedstaden her Hovedsædet for Hovmod, Forfængelighed, Misundelse, Hykleri og Rangsforstjel. Disse Underlykkedes det tildels Alma at kvæle, til samme Tid som han søgte at lede Folket til at fatte og forstaa den forunderlige Gjenopstånings-Plans Skjønhed og frelsende Kraft, medens han opmuntriede Alle til at blive Medlemmer af Kristi hellige Kirke ved Tro, Ovindelser og Daab. Hans Opsordninger blevne efterfulgte af Mange; Kirken blev bragt i Orden; de Uværdige blevne affsaarne; Eldster, Præster og andre Embedsmænd blevne ordinerede til at præsidere og vaage over de

Hellige. Efter at alt dette nu var fuldført, rejste Alma mod Østen, gik over Floden Sidon til Gideons Stad, hvor han havde den Glæde at finde Kirken i en blomstrende Tilstand. Almas Lærdommene til sit Folk (begyndende med Pag. 230 i Mormons Bog) ere fulde af Forudsigelser angaaende Messias' Komme, hvilket viser, hvor klart han og hans

trofaste Medtjenere forstode de mindste Enkelheder ved den endnu ufsøgte Forlyzers Komme og Liv. Efter at have ordnet Kirkens Affærer i Gideon, vendte Alma tilbage til Zarahemla for at hvile sig en kort Tid, forinden han besøgte andre Deler af Landet.

(Fortsættet.)

Den 3die Januar 1880 døde i Moroni, Sanpete Co. Jens Jensen, født den 9de Juni 1801 i Danmark.

Død i Salt Lake City den 8de Januar 1880 af Inflammation Morten Jversen i en Alder af 62 Aar.

Afdøde var en trofast Sidste-Dages Hellig, agtet og elsket af Alle for hans redelige Vandel.

Den 25de Januar 1880 døde i Salt Lake City efter 25 Dages haarde Lidelser Olivia Willumsen, født den 1stie August 1853.

Den Afdøde var indtil sin Død en trofast Sidste-Dages Hellig og agholdt af Alle, som kendte hende.

Død i Salt Lake City den 11te Februar 1880 Jacob David Oblad, født den 12te Mai 1876, begræd og savnet af Forældre og Brødre.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og kostet 12 Øre pr. Expl.

De Sidste-Dages Hellige agholde Forsamling i Kjøbenhavn hver Søndag fra 2—4 og 7—9 Eftm. og Fredag Aften fra 8½—10 i St. Regnegade Nr. 26, 2den Bagsal.

Indhold.

Tale af Eldste Graftus Snow	193.	Emigrationen	200.
Korrespondance	198.	Almas Familie	202.
Redaktionsbemærkninger:		Dødsfald	208.
Kirkens Jubelaar	200.		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. Vilhelmsen.

Lorenzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.